

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Efter folkeafstemningen : Tillæg til kongresdiskussionsgrundlaget frem til Danmarks kommunistiske Partis 24. kongres

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1973

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Kommentar: Særtryk af Tiden - Verden Rundt

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Efter folkeafstemningen : Tillæg til kongresdiskussionsgrundlaget
frem til Danmarks kommunistiske Partis 24. kongres

Efter folkeafstemningen

Tillæg til
kongresdiskussions-
grundlaget frem til
Danmarks
kommunistiske Partis
24. kongres

Særtryk af Tiden - Verden Rundt

Efter folkeafstemningen

Danmarks Kommunistiske Partis centralkomite har truffet beslutning om at indkalde partiets 24. kongres i dagene 12., 13. og 14. januar 1973.

Til forberedelse af kongressen nedsatte centralkomiteen på sit møde den 8.—9. januar 1972 en kommission, som udarbejdede et forslag til diskussionsgrundlag for kongresdiskussionen. Dette forslag blev behandlet af centralkomiteen og offentliggjort i Land og Folk den 19. maj.

Da der med folkeafstemningen 2. oktober er skabt en situation med væsentlige nye momenter, har kommissionen udarbejdet nedenstående tillæg til det tidligere udsendte diskussionsgrundlag.

1.

Antimonopolistisk folkebevægelse

Kampen mod Danmarks tilslutning til EF har udviklet sig som en demokratisk og antimonopolistisk folkebevægelse af den art, som diskussionsgrundlaget fremhæver som afgørende for at drive samfundsudviklingen videre. EF-spørgsmålet aktualiserede og tilspidsede de mest afgørende problemer og modsætninger, som findes i det danske samfund.

Hovedkræfterne i denne kamp var: på den ene side den storkapital, som var besluttet på at prisgive den nationale stat som form for sit herredømme til fordel for overstatslige magtorganer. Den satte hele den etablerede magtelite ind for at få sin vilje igennem. På den anden side det store

flertal i arbejderklassen, som på ny viste sig som nationens rygrad, og som i sin kamp for bestemmelsesret og national selvstændighed kunne vinde forbundsfæller i meget brede lag, langt ud i kredse, som ellers ligger under for borgerlig politisk indflydelse. Den folkebevægelse, som således rejstes, skabte en politisk aktivitet i arbejderklassen og folket, som ikke er set i årtier.

Folkebevægelsens formål gik ud på at isolere storkapitalen og magteliten så vidt, at de ikke var i stand til at føre deres planer igennem.

Da de så, at der var reel risiko herfor (panikken på Børsen), satte de alle kræfter ind for at bremse den fri debat og kue folket med skræmme-propaganda og politiske manøvrer (devalueringstruslen, splittelsesforsøg). De blev herved nødsaget til at blotte deres

virkelige magtmidler, som ellers dølgtes bag den borgerligt-demokratiske facade. Kampen stillede stadig mere åbenlyst pengemagt imod folkemagt.

Som afstemningsresultatet (specielt stemmeprocenten) viste, lykkedes det dem herved at skræmme betydelige lag blandt de politisk passive og usikre til at stemme ja. Samtidig viste det, at den mest afgjorte modstand udgik fra arbejderklassen og de yngre generationer. I hovedstaden og de større byers byområder blev så brede lag draget med ind i modstanden, at der sikredes, stedvis ret betydelige, flertal for nej.

Afstemningsresultatet afspejler den grad af isolering af magthaverne, som var opnået i dette slag i den antimonopolistiske kamp. Herved tæller dog ikke alene den talmæssige fordeling, men også at de mest aktive og organiserede dele af befolkningen med fasthed gik imod monopolerne og magthaverne. Det gør ja-flertallet til et meget ustabil grundlag at bygge på.

Dertil kommer, at de demokratiske og antimonopolistiske kræfter i kampens løb i høj grad har vundet erfaringer, som udvikler deres politiske bevidsthed og aktionsevne. Der gennemførtes masseaktioner af allerstørste omfang (navnlig massemøderne i kampagnens sidste del). Derigennem fik man erfaring for, at aktionsenhed er mulig og mangedobler kræfterne. Der skabtes politiske realiteter af største betydning for den videre udvikling.

Begivenhederne bekræftede således rigtigheden af den linje, som gik ud på at skabe den bredest mulige enhed og udvikle den størst mulige aktivitet i en fælles folkebevægelse imod storkapitalens forsøg på at afstive sit herredømme gennem at ophæve national

selvstændighed og demokratiske rettigheder i Danmark. Denne folkebevægelse har skabt betingelser for at videreføre og udvide enheden i kampen mod EF, for selvstændighed og demokrati.

2.

Skærpet klassekamp

Danmarks indlemmelse i EF har ikke ophævet, men tværtimod uddybet den grundlæggende krise i det danske samfund.

Storkapitalen er allerede gået i gang med at udnytte EF-medlemskabet til at skærpe sin klassekamp. Den forlanger sine krav om højere fortjeneste indfriet. Den kræver, at befolkningen skal lide afsavn »for at styrke konkurrenceevnen«. Spekulationen i aktier og jord er allerede begyndt, og de politiske højrekræfter tilbyder sig som de mest egnede til at »føre EF-politik«.

Men herved støder de på vanskeligheder, som er skabt ved, at de for at få ja-flertallet igennem har måttet afgive falske forsikringer om, at EF-politikken ikke ville angribe det arbejdende folks interesser. Hvert nyt skridt på EF-politikken vej skaber derfor mulighed og nødvendighed for at samle endnu bredere kræfter til modstød mod løftebruddene. Ydermere skaber modsætningerne mellem de imperialistiske magter (specielt skærpet ved den engelske befolknings stigende modstand mod EF-politikken) uvished om EFs fremtid og om holdbarheden af de trufne afgørelser.

Et af EFs første skridt går ud på at fremskynde oprettelsen af »den økonomisk-monetære union« (Wernerplanen), som regeringen forsikrede

ikke ville blive til noget. Det indebærer især en »samordning« af den økonomiske politik ud fra forpligtende retningslinjer. Det var dette, som regeringen foregav, at den kunne og ville nedlægge veto imod.

De toneangivende i EF taler også åbent om, at »fællesskabet« skal give sig udtryk i en fælles udenrigspolitisk holdning i de forestående forhandlinger om sikkerhed og ligeberettiget samarbejde i hele Europa. Man vil derigennem forhindre en selvstændig dansk stillingtagen til og indsats for afspænding og afvikling af den kolde krigs blokpolitik. Også det strider direkte mod løfterne om, at »sikkerhedspolitikken lå uden for EF«.

Danmarks enegang i EF har indsnævret et nordisk samarbejdes muligheder på alle betydningsfulde områder. Den officielle tale om dets fortsættelse er et forsøg på at stikke blå i øjnene. Det mest skæbnesvangre er, at Danmark nu faktisk har placeret sig som EFs brohoved imod Norden. I dets nordiske kontakter vil det blive brugt til at optræde som lænkehund for Bruxelles imod »brødrefolkene«. Også det må kalde på det danske folks modstand.

Presse og massemedier er allerede blevet omstillet på en uhæmmet propaganda for EF. Det gøres imidlertid så groft, at det — sammen med den udfordrende ensretning under folkeafstemningskampagnen — skaber betingelser for en større modstand mod manipuleringen af den offentlige mening.

Under sådanne betingelser fortsætter kampen. Uanset at man har bundet regering og folketing med Romtraktat og EF-beslutninger, må det

danske arbejdende folk ikke opgive én position, ikke affinde sig med ét løftebrud uden kamp.

3.

Ytringsfriheden udhules

Der er grundlag for at fortsætte kampen. Grundlaget derfor er først og fremmest, at brede lag i løbet af den fælles kamp gennem egne erfaringer har lært meget om det samfund, vi lever i. Illusionerne om det borgerlige demokrati har fået følelige slag. Man har erfaret, hvordan storkapitalen udøver sin magt, udhuler ytringsfriheden eller sætter den ud af kraft. Det styrker bevidstheden om, at det arbejdende folk kun har sig selv at stole på.

På den anden side betyder ja-stemmerne ikke tillid til magtelite. Der er forskel på at lade sig skræmme og at vise tillid. Derfor er der allerede i dag stor tvivl blandt dem, om de handlede rigtigt ved afstemningen.

Denne udvikling i befolkningen virker også ind i de politiske organisationer og kræfter. Den fremskynder de udviklingstendenser, som er behandlet i diskussionsgrundlaget.

Den indre krise i Socialdemokratiet er uddybet. Den betydelige modstand mod EF i dette parti og i fagbevægelsen øger også tvivlen om partiets hele politiske linje. Venstreorienterede indstillinger gør sig stærkere gældende. Tidligere tiders fordomme mod aktionsenhed i arbejderklassen smuldrer over for praktiske erfaringer. Ledelsens krampagtige forsøg på at få EF-politikken og classesamarbejdet accepteret viser, hvor dybt krisen går.

SF har nok i første omgang draget fordel af at være det eneste parti i

folketinget, der som helhed gik imod EF. Det har man også uden blusel lagt an på. Det har dog vakt opmærksomhed, at man hen mod slutningen modererede sin modstand mærkbart. Selv om det motiveres med »taktiske« hensyn, kan det ikke ses uden sammenhæng med SFs stadige tvivlsspørgsmål — forholdet til socialdemokratisk politik og til regeringen. Der aftegner sig stadigt tydeligere forskellige linjer i partiet, uden at nogen har vovet at tage en konsekvent holdning. Stadig mere uomgængeligt stilles SF over for det valg, som er fremhævet i diskussionsgrundlaget: mellem at støtte sig på den socialdemokratiske ledelse i en halehængspolitik eller på udvikling af aktionsenheden til en konsekvent kamp mod storkapitalen.

VS opnåede i EF-kampens forløb at dokumentere sin politiske uduelighed. Under venstre-fraser gik man så vidt som at øve åbent skruebrækkeri over for den fælles kamp mod monopolerne EF. En omfattende omorientering er i gang i de politisk uorganiserede venstreindstillede kredse. Det er af betydning at befordre den til en styrkelse af sammenholdet med arbejderklassens kamp.

Langt ind i borgerlige og småborgerlige kredse fortsætter brydningerne omkring EF. Det afspejler mulighederne for at sikre arbejderklassen forbundsfæller i disse lag i den videre antimonopolistiske kamp. Dette vil være nødvendigt for en politisk isolering af storkapitalen.

Der er således grund til at afvise forsøg på — under tale om, at »alle skal være i samme stue« — at affinde sig med eller forsones sig med EF-politikken. Der er kræfter til og muligheder

for at føre kampen videre. Det betyder også en forpligtelse dertil.

4.

Værdifulde erfaringer

Enhedsarbejdet, som har udfoldet sig i en rig praksis, har givet værdifulde erfaringer for alle, der har deltaget deri.

»Folkebevægelsen imod EF-medlemskab« viste sig i stand til at formidle et frugtbart samarbejde mellem forskelligartede kredse, til gennem oprigtige diskussioner at nå til fælles handling. Derved blev den i stand til at udløse særdeles betydelige masseaktioner.

Svaghederne i Folkebevægelsen var i høj grad forbundet med, at den først kunne dannes på et ret sent tidspunkt. Fordomme mod fælles optræden og loyalt samarbejde måtte overvindes. Dens materielle midler var begrænsede. Dens organiserede indsats måtte opbygges under kampen og med betydelige vanskeligheder. Der var derfor også stor forskel på udviklingsgraden af dens forskellige komiteer.

Trangen til enhed var så stærk, at der i den afsluttende fase også kunne skabes fælles optræden mellem Folkebevægelsen og Socialdemokraterne mod EF. Resultaterne heraf viste sig på overbevisende måde at være til gavn for kampen.

Kommunistisk Parti deltog som selvstændig kraft i alle Folkebevægelsens aktiviteter. Partiets erfaring i enhedsarbejde gjorde det til en væsentlig forlængende faktor i bevægelsens udvikling. Men kommunisterne har også selv lært meget om enhedsarbejdets vilkår ved at deltage i et loyalt og oprigtigt samarbejde.

Folkebevægelsens formidling af et samarbejde mellem kredse af forskellige opfattelser indeholder også en betydningsfuld lære om, hvordan det er muligt at *føre politik på en ny måde* i Danmark, støttet på brede massers aktive interesse og indsats. Det åbner veje for at udfolde nye demokratiske bevægelser.

5.

En ny offensiv må udvikles

De videre perspektiver må gå ud på at udvikle den demokratiske, antimonopolistiske kamp på alle dens mangfoldige områder og derfor også på forskellige planer.

Da arbejderklassen er og må være hovedkraften i denne kamp, er det en hovedopgave øjeblikkeligt at udvikle en offensiv indsats for at hævde klassens interesser i den nye og mere anspændte situation. Vi må komme monopolerne og EF-politikerne i forkøbet ved at gøre overenskomstsituationen til et omfattende fremstød for det arbejdende folks interesser. Det indebærer også, at fagbevægelsen må forstærke sine krav til den økonomiske politik, der føres.

Det fællesskab og de forbindelser, som opstod under Folkebevægelsens udvikling, må kunne videreføres i nye former. Det gælder f. eks. sikring af fortsat oplysning om EF-politikken og fælles optræden mod de konkrete udslag af den.

Af særlig betydning er det at støtte udviklingen af de nye tendenser til at sikre afspænding og ligeberettiget samarbejde i hele Europa. En europæisk udvikling til afskrivning af blokpoli-

tikken vil være en af de vigtigste veje til at beskytte Danmark mod de værste følger af indtræden i EF-blokken.

Det kommunistiske partis betydning som selvstændig politisk faktor er blevet yderligere bekræftet af den senere udvikling. Partiet vil fortsat optræde som selvstændig kraft og med vilje til at udvikle fælles optræden i hver enkelt sag med alle, som viser forståelse derfor.

Partiet må lægge hovedvægten af sit arbejde på udviklingen af arbejderklassens kamp. I overenskomstsituationen bygger det på retningslinjerne fra centralkomitémødet i august 1972.

Arbejderklassens aktivisering vil med nødvendighed også trække andre folkelige bevægelser med sig. Partiet fastholder som grundlag for kongresdiskussionen det antimonopolistiske program, som er opstillet i diskussionsgrundlaget. Vedrørende de umiddelbare opgaver henvises til udtalelsen fra centralkomitémødet 7.—8. oktober.

Under den voksende politiske aktivitet i befolkningen har det på ny vist sig, hvor afgørende ideologisk klarhed og styrke er, for at partiet kan spille den nødvendige rolle til styrkelse af bevægelserne i arbejderklassen og folket.

Partiet har vundet anerkendelse i vide kredse for sin uselviske indsats for det danske folks livsinteresser. Det har ført til øget tilgang og indflydelse. Derfor er der både bedre betingelser og større nødvendighed for at løse de opgaver, som er indeholdt i diskussionsgrundlagets sidste afsnit »For styrkelse af det kommunistiske parti«.

Sådan kan vi gøre vort til, at *kampen går videre!*

V. G. Afanasjev

Om principperne for kendskab til filosofien

For den der har interesse i at få kendskab til eller uddybe sin viden om den videnskabelige marxisme, giver denne bog en grundig indsigt. Bogen omhandler den marxistiske filosofi, den historiske materialisme, de økonomiske samfundsformer, staten og den sociale revolution, klasser og klassekamp og menneskenes forhold i samfundenes udvikling.

Bestil den hos Deres boghandler

333 sider

40,00 kr.

FORLAGET TIDEN

TERPO-TRYK
KØBENHAVN

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk